Orędownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote polskie. :—: Poszczególny numer 0,30 złp. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 złp. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 złp. od wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.

Nr. 48 | Puck, sobota, dnia 9 sierpnia 1924 r. | Rok 38

Treść:

382.

Ustawa z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

I. Zakres działania.

Art. 1. Obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia podlegają w myśl niniejszej ustawy robotnicy bez różnicy płci, po ukończeniu 18 lat życia, pozostający w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach przemysłowych, górniczych, hutniczych, handlowych, komunikacyjnych i przewozowych, oraz w innych zakładach pracy, choćby na zysk nie obliczonych, a prowadzonych w sposób przemysłowy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają powyżej 5 robotników.

Co się tyczy robotników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i samorządowych, Rada Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia w ciągu 3 miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy rodzaje przedsiębiorstw i zakładów pracy, oraz kategorje robotników, które mają podlegać obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Art. 2. Uprawnionymi do korzystania z zasiłków, niniejszą ustawą przewidzianych, są robotnicy, wymienieni w art. 1, których stosunek najmu pracy został rozwiązany, o ile w ciągu jednego miesiąca po rozwiązaniu tego stosunku zgłosili swe prawo do świadczeń zabezpieczeniowych w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy, względnie w jego oddziale, i conajmniej przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia swego bezrobocia pozostawali w stosunku najmu pracy w zakładach pracy wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy.

Czas, spędzony w służbie wojskowej, wyjąwszy służbę czynną, oraz czas choroby, stanowią przerwę, o którą przedłuża się okresy, przewidziane w ustępie 1 niniejszego artykułu.

Art. 3. Prawo do świadczeń na wypadek bezrobocia może przyznać Minister Pracy i Opieki Społecznej na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia również tym robotnikom, pozostającym w stosunku najmu pracy w zakładach pracy, wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy, których zarobek tygodniowy z powodu ograniczenia produkcji nie przekracza pełnego umówionego zarobku za 3 dni pracy.

Zasiłek dla tej kategorji osób określi w każdym wypadku zarząd główny funduszu bezrobocia w granicach od 30 do 50% normy zasiłku, przewidzianej w art. 11 niniejszej ustawy, zależnie od ilości dni przepracowanych.

Art. 4. Wykluczeni od prawa do świadczeń zabezpieczeniowych są zabezpieczeni, którzy pozostają bez pracy:

a) w czasie pobierania zasiłków, przysługujących im z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, jak również po ich wyczerpaniu, oraz w wypadkach, w których przymus ubezpieczenia na wypadek choroby nie został wykonany, jeśli stan zdrowia nie pozwala im na podjęcie właściwej pracy;
b) na skutek inwalidztwa;
c) na skutek strajku podczas jego trwania;
d) na skutek okoliczności, powstałych z winy robotnika, które w myśl obowiązujących ustaw powodują natychmiastowe wydalenie z pracy do czasu zgłoszenia przez robotnika nowego wypadku utraty pracy.

W wypadkach spornych co do winy wydalonego robotnika zarząd obwodowy ma prawo zawiesić wypłatę zapomogi do wyroku sądowego. Robotnik uznany za niewinnego, któremu od pracodawcy przysądzone zostało wyrokiem sądowym odszkodowanie, otrzyma z funduszu bezrobocia zapomogę w wysokości, odpowiadającej nadwyżce należnych mu zapomóg nad przysądzonem mu odszkodowaniem.

Ar. 5. Robotnicy sezonowi, których praca normalnie trwa krócej niż 10 miesięcy w roku, nie posiadają prawa do świadczeń zabezpieczeniowych w okresie sezonów martwych.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, określi kategorje robotników sezonowych oraz początek i koniec martwych sezonów.

W przypadkach szczególnego braku pracy Minister Pracy i Opieki Społecznej na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, ma prawo uchylić, na czas trwania sezonu martwego działalność powyższego przepisu w stosunku do poszczególnych kategorji robotników sezonowych i poszczególnych miejscowości.

W tym przypadku robotnik nabywa prawa do zasiłku po 10 dniach od dnia zarejestrowania i pobiera zasiłek w ciągu 6 tygodni podczas sezonu martwego.

Ministrowi Pracy i Opieki Społeczoej, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, przysługuje prawo zwolnienia od obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników, którzy są zatrudnieni w zakładach czynnych krócej niż przez 6 miesięcy w ciągu roku.

II. fundusze.

Art. 6. Celem wykonania obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia i pokrycia płynących stąd wydatków tworzy się przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej „fundusz bezrobocia", który czerpie swe dochody:

a) z wkładek zakładów pracy, zatrudniających robotników, którzy podlegają zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia;
b) z dopłat Skarbu Państwa;
c) z odsetek od kapitałów, stanowiących fundusz bezrobocia;
d) z dochodów nadzwyczajnych, płynących z darów, zapisów, dotacji Sejmu, Rządu, lub samorządów:
e) z kar pieniężnych, nakładanych za przekroczenie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 7. Wkładki zakładów pracy, zobowiązanych do zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia, wynoszą 2% od każdorazowo wypłacanych zarobków robotników, w tych zakładach pracy zatrudnionych, z tem jednakże zastrzeżeniem, że najwyższą normą zarobku, stanowiącego podstawę do obliczenia wkładek, jest 5 złotych polskich.

Najwyższa norma zarobków, wskazana w poprzednim ustępie, może ulec w razie zmiany stosunków zarobkowych odpowiedniej zmianie w drodze rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia.

Z wkładek zakładów pracy 1/4 potrącają pracodawcy przy każdej wypłacie zarobków robotniczych, zaś 3/4 dopłacają z funduszów własnych. Część wkładki, przypadająca na robotników nie potrąconą z jakiejkolwiek przyczyny przy wypłacie, nie może być potrącona przy wypłacie następnej.

Wkładki zakładów pracy, zobowiązanych do zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia, winny być co miesiąc zdołu, najpóźniej do dnia 20 następnego miesiąca przekazane do funduszu bezrobocia za pośrednictwem organów, wymienionych w art. 21 niniejszej ustawy. Pracodawcy odpowiadają za całą wkładkę bez względu na to, czy część, przypadająca na robotników, została potrącona.

Art. 8 Dopłaty Skarbu Państwa do funduszu bezrobocia wynoszą 50% kwoty, należnej temu funduszowi — tytułem wkładek zakładów pracy, obowiązanych do zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia.

Rada Ministrów może najwyżej połową dopłat, przypadających na Skarb Państwa, przy równoczesnem wskazaniu źródeł pokrycia, obciążyć gminy miejskie oraz gminy wiejskie, posiadające większe zakłady górnicze i przemysłowe, które określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Repartycji ogólnej sumy dopłat pomiędzy poszczególnemi gminami dokonywa Rada Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 9. Jeżeli kwoty, uzyskane ze źródeł, wymienionych w art. 6 niniejszej ustawy, nie wystarczą na pokrycie kosztów akcji zabezpieczeniowej na wypadek bezrobocia w danym okresie rachunkowym,winien Mininister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia podwyższyć wkładki z zachowaniem stosunku, ustalonego w art. 7 i 8 niniejszej ustawy.

W razie niedoboru Skarb Państwa zaliczy funduszowi bezrobocia sumę potrzebną na pokrycie, a Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu, na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia, rozłoży niedobór na czynniki, wymienione w art. 6 lit. 6) i b) z zachowaniem stosunku, ustalonego w art. 7 i 8.

Jeżeli rezerwy funduszu bezrobocia osiągną 50% rocznych wkładek zakładów pracy, w art. 1 wymienionych, natenczas Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu, na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia, obowiązany jest obniżyć wkładki stosownie do rozmiaru bezrobocia, lub też podwyższyć świadczenia, przewidziane w art. 11, do wysokości, nie przekraczajacej 60% każdorazowego zarobku robotników, z tem wskaże, że podwyżki stopniowane będą według skali, przewidzianej w art. 11 niniejszej ustawy, z uwzględnieniem najwyższej normy zarobkowej, oznaczonej w myśl art. 7 niniejszej ustawy.

Art. 10. Fundusze, powstałe z wpływów, wymienionych w art. 6, używane być mogą jedynie na wypłatę zasiłków, przewidzianych w art. 11, na pokrycie wydatków kosztów przejazdu do miejscowości, w której bezrobotny otrzymał pracę, na pokrycie wydatków administracyjnych funduszu bezrobocia, oraz na utworzenie sum rezerwowych.

Osobne rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, oraz Prezesem najwyższej Izby Kontroli Państwa, określi przepisy:

a) o sposobach dysponowania funduszem bezrobocia, o wykonywaniu kontroli oraz o rachunkowości i kasowości fun-

duszu bezrobocia, zgodnie z art. 3, 11 i 12 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. o Kontroli Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 314.

b) o przekładaniu przez zarząd główny funduszu bezrobocia sprawozdania z tytułu administrowania funduszem, oraz o lokowaniu sum, wpływających do funduszu bezrobocia.

III. Świadczenia.

Art. 11. Uprawnieni do pobierania zasiłku w myśl art. 2 niniejszej ustawy otrzymują na czas swego bezrobocia zasiłek pieniężny z funduszu bezrobocia w stosunku procentowym do zarobku, stanowiącego podstawę do obliczania wkładek, w art. 6 lit. a) określonych. Zasiłek zwiększa się lub zmniejsza w tym samym stopniu z jakim do dnia jego wypłaty zwiększą się, względnie zmniejszą w danej miejscowości zarobki robotników tej kategorji, do której zalicza się zabezpieczony, przyczem znajduje zastosowanie najwyższa norma zarobku, przewidziana w art. 7 niniejszej ustawy.

Zasiłek ten wynosi:

dla robotnika samotnego . . . 30%
dla robotnika, obarczonego rodziną, złożoną z 1 — 2 osób 35%
dla robotnika, obarczonego rodziną, złożoną z 3 — 5 osób 40%
dla robotnika, obarczonego rodziną, złożoną z więcej niż 5 osób . . . 50%

zarobku, ustalonego w myśl art. 7 niniejszej ustawy.

Zasiłki zabezpieczeniowe zajęciu sądowemu ani administracyjnemu nie podlegają.

Art. 12. Do rodziny zalicza się pozostających na wyłącznem utrzymaniu bezrobotnego:

a) żonę niezarabiającą, względnie męża;
b) dzieci, pasierbów i rodzeństwo niezarobkujące do lat 16 życia, oraz ponad lat 16 życia, ale niezdolne do zarobkowania;
c) dzieci, pasierbów i rodzeństwo od 16 do lat 18, kształcące się w średnich zakładach;
d) rodziców i dziadków niezdolnych do zarobkowania.

Art. 13. Prawo do pobierania zasiłku na wypadek bezrobocia zaczyna się po 10 dniach, licząc od dnia zarejestrowania się bezrobotnego w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, i trwa najwyżej przez 13 tygodni w ciągu jednego roku, licząc od dnia pobrania pierwszego zasiłku tygodniowego.

Na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia może Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu przedłużyć ten okres do 17 tygodni.

Prawo do następnych 13 tygodniowych zasiłków przysługuje po roku, licząc od dnia pobrania pierwszego zasiłku tygodniowego w okresie poprzednim, o ile zabezpieczony przepracował w tym czasie conajmniej 20 tygodni w zakładach pracy, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Wypłata zasiłku dla bezrobotnych odbywa się w ustalonych dniach tygodnia za tydzień ubiegły, względnie za tę ilość dni, przez które w ubiegłym 7-dniowym okresie zabezpieczony pozostawał bez pracy.

Art. 14. Bezrobotny, który w trakcie otrzymywania zasiłku na wypadek bezrobocia przystąpił do pracy zarobkowej i ukończył ją, względnie utracił bez winy z jego strony, po upływie dni 10 podlega dla otrzymania zasiłku obowiązkowi 10-dniowego wyczekiwania w myśl art. 13 niniejszej ustawy; od wyczekiwania wolny jest bezrobotny, który ukończył nową pracę, względnie utracił ją bez własnej winy przed upływem 10 dni.

Art. 15. Prawo do pobierania zasiłku na wypadek bezrobocia traci robotnik:

a) jeżeli nie przyjmie odpowiedniej pracy, wskazanej mu przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy na warunkach, w danej miejscowości ogólnie przyjętych, z wyjątkiem jeżeli odmówi przyjęcia pracy w zakładach, objętych strajkiem lub lokautem.

Praca winna być uważana za odpowiednią o ile odpowiada zdolnościom fizycznym bezrobotnego, nie jest niebezpieczna ani dla jego zdrowia, ani moralności, jeżeli jest opłacana wystarczająco wedle przyjętych w danej miejscowości norm i nie spowoduje dla bezrobotnego poważnych przeszkód przy powrocie do jego pracy zawodowej.

Bezrobotny może odmówić przyjęcia pracy poza miejscem swego zamieszkania z przyczyny niedostarczenia mu odpowiedniego mieszkania w miejscowości, w której mu pracę zaofiarowano;

b) jeżeli nie stosuje się do przepisów niniejszej ustawy, lub też do postanowień, na jej podstawie wydanych.

Art. 16. Jeżeli robotnik, podlegający zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, dobrowolnie z przyczyn nieuzasadnionych rowiązał stosunek najmu pracy, traci w ciągu 4 tygodni, licząc od dnia rozwiązania tegoż stosunku prawo do świadczeń, niniejszą ustawą przewidzianych. Po upływie rzeczonych 4 tygodni otrzyma on zasiłek w myśl zasad, ustalonych wyżej w art. 11—14.

IV. Organizacja i administracja.

Art. 17. Fundusz bezrobocia jest osobą prawną. Na jego czele stoi zarząd główny, pozostający pod kierownictwem Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

W skład zarządu głównego wchodzą:

a) przewodniczący, względnie jego zastępca, mianowani przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej;
b) dwaj urędnicy Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, wyznaczeni przez Ministra Pracy;
c) przedstawiciel Ministra Skarbu;
d) 6 przedstawicieli robotników;
e) 4 przedstawicieli pracodawców;
f) 4 przedstawicieli samorządów.

Przedstawicieli, wymienionych pod lit. d), e) i f), powołuje na okres 3 lat Minister Pracy i Opieki Społecznej, a to: przedstawiciela robotników na wniosek zarządów największych w

Państwie zrzeszeń pracowniczych związków zawodowych, przedstawicieli pracodawców na wniosek zarządów organizacji centralnych pracodawców, przedstawicieli zarządów po dwóch na wniosek zarządów centralnych organizacji gmin miejskich, oraz powiatowych związków komunalnych.

Zarząd główny ma prawo powoływać z pośród swych członków komisje, powierzając im wykonywanie poszczególnych swych czynności.

Przewodniczący ma obowiązek zakwestjonowania uchwał, przeciwnych przepisom niniejszej ustawy, i winien wnieść sprzeciw do Ministra Pracy i Opieki Społecznej; sprzeciw ten powoduje zawieszenie uchwały aż do rozstrzygnięcia przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, które winno nastąpić w ciągu dwóch tygodni od dnia zgłoszenia sprzeciwu.

Art. 18. Do zakresu działania zarządu głównego funduszu bezrobocia należy:

a) administrowanie funduszami, przeznaczonemi na zabezpieczenie na wypadek bezrobocia;
b) podejmowanie uchwał, dotyczących zmiany wkładek i zasiłków w myśl art. 9 niniejszej ustawy;
c) wykonanie nadzoru nad podwładnemi sobie organami;
d) przeprowadzenie czynności, związanych z wykonywaniem niniejszej ustawy.

Art. 19. Organami miejscowemi funduszu bezrobocia są zarządy obwodowe, powołane do życia w siedzibie Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy. Działalność zarządu obwodowego rozciąga się na teren działalności odnośnego Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy.

W skład zarządu obwodowego wchodzą:

a) kierownik Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, jako przewodniczący;
b) 3 przedstawicieli robotników;
c) 2 przedstawicieli pracodawców;
d) 2 przedstawiciel samorządu;

Osoby, wymienione pod lit. b), c) i d) powołuje na okres 3 lat w sposób analogiczny, przewidziany w art. 17 niniejszej ustawy, zarząd główny funduszu bezrobocia na wniosek, przedłożony przez kierownika Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy.

Art. 20. Do zakresu działania zarządu obwodowego funduszu bezrobocia należy:

a) uskutecznianie poboru wkładek na rzecz funduszu bezrobocia, wypłacanie zasiłków i oznaczanie ich wysokości zależnie od zarobku zabezpieczanego, oraz wykonywanie wszystkich innych czynności, związanych z poborem wkładek i wypłatą zasiłków, względnie wykonywanie kontroli nad temi czynnościami, uskutecznianemi w myśl art. 22 niniejszej ustawy przez gminy lub instytucje społeczne;
b) wprowadzenie rejestracji bezrobotnych, zgłaszających swe prawo do zasiłku, oraz utrzymywanie i prowadzenie ewidencji tychże;
c) załatwienie wszystkich cynności, przekazanych zarządowi obwodowemu przez zarząd główny funduszu bezrobocia.

Art. 21. Czynności wymienione w poprzednim artykule, wykonywa zarząd obwodowy bądź przez własne biura, lub za pośrednictwem instytucji, wymienionych w art. 22 niniejszej ustawy, a w szczególności odnośnie do rejestracji i ewidencji bezrobotnych, zgłaszających swe prawo do zasiłku, oraz kontroli, przewidzianej w art. 27 ustawy, za pośrednictwem Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy.

Art. 22. Zarząd obwodowy funduszu bezrobocia może za pozwoleniem zarządu głównego i za zwrotem kosztów powierzyć czynności na terenie swego działania częściowo lnb w całości gminom po zasięgnięciu opinji ich władz nadzorczych, lub instytucjom społecznym o charakterze publiczno-prawnym, które uzna za zaufania godne, a odnośnie do rejestracji i ewidencji bezrobotnych oraz wykonywania nad nim kontroli — Państwowym Urzędom Pośrednictwa Pracy, które dotyczące zlecenie otrzymać mają od Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 23. Gminy, którym zarząd obwodowy powierzył w myśl art 22 niniejszej ustawy wykonywanie zastępczo swych czynności, obowiązane są powierzone im czynności w myśl otrzymanych instrukcji wykonać bezwzględnie, instytucje społeczne zaś jedynie wówczas, jeżeli na wykonanie tych czynności wyraziły swą zgodę. W tym wypadku instytucje te wykonywać muszą przekazane im czynności przez cały umówiony okres, a jeżeli taki nie został oznaczony, aż do zrzeczenia się tego prawa, o czem najmniej na 3 miesiące przedtem muszą zawiadomić zarząd obwodowy.

Zarząd obwodowy może w każdej chwili cofnąć upoważnienie, udzielone instytucjom, wymienionym w art. 22 niniejszej ustawy.

Art. 24. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może zwolnić gminy na ich prośbę od wykonywania czynności, powierzonych im przez zarząd obwodowy funduszu bezrobocia. Zwolnienie to nastąpić musi, jeżeli powierzone gminom czynności nie są zgodne z art. 22 niniejszej ustawy, albo przekraczają możność odnośnych gmin.

Do czasu uzyskania tego zwolnienia gminy są zobowiązane powierzone im czynności wykonać w całym zakresie.

Art. 25. Za wszystkie swoje czynności jest zarząd obwodowy odpowiedzialny przed zarządem głównym funduszu bezrobocia.

Art. 26. Regulamin zarządu głównego, zarządu obwodowego i obwodowych komisji odwoławczych, jak również regulamin Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, względnie ich oddziałów, w sprawie zgłoszeń bezrobotnych celem kontroli (art. 28) określą rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia sposób pokrywania kosztów ich działalności i wysokość przypadającego wynagrodzenia dla gmin, Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy oraz instytucji społecznych za sprawowanie czynności,

powierzonych im przez zarząd obwodowy funduszu bezrobocia.

V. Kontrola nad bezrobotnymi.

Art. 27. Bezrobotny, ubiegający się o zasiłek zabezpieczeniowy, winien przed upływem dni 30 od dnia rozwiązania stosunku najmu pracy zgłosić się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, względnie jego oddziału, i przedłożyć dowody, stwierdzające rozwiązanie tego stosunku, oraz poddać się obowiązującym w zakresie rejestracji przepisom.

W razie niemożności wskazania bezrobotnemu odpowiedniej pracy przyznaje zasiłek zarząd obwodowy, względnie upoważnione przez niego w myśl art. 22 instytucje.

Art. 28. Celem kontroli oraz ewentualnego otrzymania wskazanej mu pracy obowiązany jest bezrobotny przez cały czas pobierania zasiłku zgłaszać się w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, względnie w jego oddziale, zgodnie z przepisami regulaminu Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, podanego do wiadomości publicznej.

Za zaniechanie tego obowiązku z przyczyn nieuzasadnionych może bezrobotny być pozbawiony zasiłku na okres 10 dni.

Dla bezrobotnych, mieszkających poza siedzibą Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, względnie jego oddziału, winien zarząd obwodowy wyznaczyć jako miejsce kontroli gminę lub instytucję społeczną w myśl art. 22 z uwzględnieniem miejscowych warunków komunikacyjnych.

Art. 29. Zakład pracy, z którym robotnik, ubiegający się o zasiłek zabezpieczeniowy, rozwiązał stosunek najmu pracy, obowiązany jest na żądanie robotnika wydać w ciągu 24 godzin zaświadczenie, w którem podany będzie czas, w ciągu którego trwał stosunek najmu pracy i data rozwiązania tego stosunku oraz wysokość płacy.

Art. 30. Minister Pracy i Opieki Społecznej ma prawo wydać zarządzenie dla poszczególnych obwodów lub gałęzi pracy w przedmiocia zawiadamiania przez pracodawców właściwych Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, względnie ich oddziałów, w terminie 3-dniowym o każdem wolnem lub nowoobsadzonem miejscu.

Osobne rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określą przepisy:

a) o obowiązku zgłaszania miejsc wolnych i zawiadamiania o nowo przyjętych robotnikach;

b) o postępowaniu przy ustalaniu przynależności do zakresu osób, wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy, oraz o ściąganiu wkładek, wymienionych w art. 6 lit. a) niniejszej ustawy;

c) o postępowaniu przy wypłacaniu zasiłków.

VI. Środki prawne i instytucje odwoławcze.

Art. 31. Od decyzji zarządu obwodowego funduszu bezrobocia przysługuje zabezpieczonemu w terminie dni 8, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia, prawo odwołania do obwodowej komisji odwoławczaj, działającej w siedzicie zarządu obwodowego, która w terminie 14-dniowym, licząc od dnia wniesienia odwołania, wydaje ostateczne rozstrzygnięcie.

Wniesienie odwołania przeciwko wymiarowi zasiłku nie wstrzymuje jego wypłaty.

Art. 32. Obwodowa komisja odwoławcza orzeka w składzie następującym:

a) przewodniczący lub jego zastępcy, mianowani przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia;

b) 1 przedstawiciel robotników;

c) 1 przedstawiciel pracodawców.

Osoby, wymienione pod b) i c), oraz ich zastępców powołuje zarząd główny na okres jednego roku. Członkami obwodowej komisji odwoławczej nie mogą być członkowie zarządu głównego lub zarządu obwodowego funduszu bezrobocia.

Art. 33. Minister Pracy i Opieki Społecznej, na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia, ma prawo skasować orzeczenie obwodowej komisji odwoławczej, o ile uzna, że nastąpiło:

1) jawne pogwałcenie prawa lub niewłaściwa jego wykładnia;

2) pogwałcenie formalności postępowania o tyle istotnych że wskutek niezachowania ich niepodobna rozstrzygnięcia obwodowej komisji odwoławczej uznać za prawomocne.

3) przekroczenie zakresu kompetencji, nadanej obwodowej komisji odwoławczej.

VII. Kary.

Art. 34. Pracodawcy, uchylający się od obowiązku, nałożonego na nich art. 29 i 30 niniejszej ustawy, karani będą w drodze administracyjnej na wniosek zarządu obwodowego funduszu bezrobocia grzywną od 10—100 złotych, uchylający się zaś od obowiązku zgłaszania robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia, oraz od płacenia wkładek, przewidzianych w art. 6 niniejszej ustawy, grzywną administracyjną od 200 do 1000 złotych.

Grzywna zamieniona będzie, na wypadek niemożności ściągnięcia, na karę pozbawienia wolności według uznania władzy orzekającej, jednak nie ponad 4 tygodnie. Do orzeczenia powołane są władze administracyjne I instancji.

Od orzeczenia władzy administracyjnej I instancji można w ciągu dni 7 od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który postąpi tak, jakby orzeczenia karnego nie wydano.

Na obszarze województwa poznańskiego, pomorskiego i w górnośląskiej części województwa śląskiego stosują się przepisy o wydaniu policyjnych nakazów karnych.

Art. 35. Jeżeli zarząd obwodowy funduszu bezrobocia stwierdzi, że bezrobotny podał nieprawdziwe dane co do warunków, uprawniających go do pobierania zasiłków, może pozbawić bezrobotnego prawa do zasiłku na okres do 4 tygodni.

Winny rozmyślnego przedstawienia, względnie potwierdzenia nieprawdziwych danych, mających uzasadnić przyznanie zasiłku z tytułu

niniejszej ustawy, ulegną karze aresztu do 1 miesiąca, lub grzywny od 30—1.000 złotych, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej. Właściwe są sądy powiatowe (pokoju).

VIII. Postanowienia końcowe.

Art. 36. Wykaz należnych zaległości, stwierdzonych przez zarząd obwodowy lub upoważnioną w myśl art. 22 niniejszej ustawy instytucję, stanowi tytuł egzekucyjny.

Zaległe składki, koszty egzekucyjne i inne należności ściągane będą w ten sam sposob jak podatki gminne.

Zarządom obwodowym i upoważnionym przez nie instytucjom przysługuje również prawo poszukiwania tych należności w drodze egzekucji sądowej.

Kara za zwłokę wynosi 5% za każdy rozpoczęty miesiąc.

Art. 37. Wszelkie pisma i załączniki, dotyczące zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, wolne są od opłat stemplowych w myśl ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 315) oraz ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296).

Art. 38. Minister Pracy i Opieki Społecznej ma prawo w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej ustawy zawiesić przepis art. 2, dotyczący obowiązku pozostawania zabezpieczonego w stosunku najmu pracy przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia rozwiązania tego stosunku, oraz przedłużyć ustalony w tymże artykule termin zgłoszenia w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy przez bezrobotnego swego prawa do świadczeń.

Art. 39. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w odniesieniu zaś do art. 34 i 35 niniejszej ustawy również Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 40. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od jej ogłoszenia, przeprowadzenie zaś ustawy na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej nastąpi w ciągu roku od dnia jej ogłostenia.

Przy zastosowaniu przepisów niniejszej ustawy na obszarze województwa Sląskiego przewidziane w ustawie funkcje Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy wykonywają komunalne Urzędy Pośrednictwa Pracy, a na przewodniczących zarządów obwodowych funduszu bezrobocia powoływani będą wyznaczeni przez wojewodę urzędnicy.

Art. 41. Od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa tymczasowa z dnia 4 listopada 1919 r. o doraźnej pomocy dla bezrobotnych, oraz postanowienia ustaw i rozporządzeń niemieckich w sprawie pomocy i opieki nad bezrobotnymi.

Art. 42. W razie, gdyby w okresie pierwszych dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy bezrobocie było tak niewielkie, że na pokrycie kosztów akcji zabezpieczeniowej wystarczyłyby wpływy, przewidziane pod punktami a), c), d) i e) art. 6, Rada Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej władna jest zwolnić Skarb Państwa w tymże okresie od uiszczenia dopłat, podanych pod punktem b) tego artykułu, względnie zmiejszyć te dopłaty do rozmiarów, pokrywających jedynie ewentualny deficyt funduszu bezrobocia.

Jeżeli w trzecim roku, licząc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, skutkiem wzrostu bezrobocia powstanie niedobór w funduszu bezrobocia, Skarb Państwa będzie obowiązany niedobór ten pokryć do wysokości sum, zaoszczędzonych dzięki zakorzystaniu uprawnień, przewidzianych w ustępie poprzednim, poczem dopiero Minister Pracyi Opieki Społecznej będzie mógł podwyższyć wkładki w myśl ustępu pierwszego art. 9.

Art. 43. W czasie pomiędzy dniem ogłoszenia ustawy a dniem wypłat normalnych świadczeń, obowiązujących na zasadzie niniejszej ustawy, Rada Ministrów ma prawo w razie potrzeby zarządzić w odnośnych miejscowościach akcję doraźnej pomocy za pośrednictwem powiatowych związków komunalnych i gmin miejskich.

Koszty doraźnej pomocy, określone niniejszem artykułem, mają być pokrywane na rachunek funduszu bezrobocia w formie pożyczek, udzielanych samorządom, i nie mogą w żadnym wypadku obciążać samorządów pod względem finansowym.

Prezydent Rzeczypospolitej: S. Wojciechowski
Prezes Rady Ministrów: W. Grabski
Minister Pracy i Opieki Społ.: L. Darowski
Minister Sprawiedliwości: Wł. Wyganowski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i zaznaczam, że ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 września 1924 r.

Puck, dnia 5. sierpnia 1924 r.

Starosta: Lipski.

383.

Rozprządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1924 r. w sprawie oznaczenia w skróceniu jednostek monetarnej.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. o systemie monetarnym (Dz. U. R. P. nr. 7 poz. 65) zarządza się co następuje:

§ 1.

Jednostkę monetarną Rzeczypospolitej Polskiej „złoty“ i ułamek jej „grosz“ ustanowiono art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1920 r. w przedmiocie systemu monetarnego (Dz. U. R. P. nr. 7 poz. 65) oznacza się w skróceniu małemi literami bez kropek, a mianowicie: złoty — „zł“ a grosz — „gr“

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1919 r. („Monitor Polski“ r. 1919 Nr. 65).

Minister Skarbu: (—) W. Grabski.

Powyższe podaje do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 2. 8. 1924 r.

Starosta: Lipski.

384.

Rozporządzenie weterynaryjno-policyjne Wojewody Pomorskiego w sprawie zarazy stadniczej.

Na podstawie § 17 pkt. 6 i 7 niemieckiej ustawy o chorobach zaraźliwych zwierząt z dnia 26 czerwca 1909 r. (Dz. U. Rz. niemieckiej str. 519) na obszar Województwa Pomorskiego zarządzam co następuje:

§ 1.

Handlarze i przedsiębiorcy, uprawiający handel, lub zarobkowanie w sposób domokrążny za pomocą zaprzęgów końskich, winni posiadać dla swych koni zaprzęgowych książkę kontrolną wydaną przez właściwą miejscową władzę policyjną według załączonego wzoru; w tym celu właściciele zaprzęgów obowiązani są przedstawić swe konie miejscowej władzy policyjnej do zarejestrowania i zapisania do książki kontrolnej.

Książkę taką winien woźnica zaprzęgu mieć przy sobie i na żądanie powiatowego lekarza weterynaryjnego, lub organów policyjnych przedłożyć.

§ 2.

Wszystkie konie, używane w handlu i procederze domokrążnym, podlegają okresowemu badaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego, który zapisuje stwierdzony stan zdrowia w książce kontrolnej. Poświadczenie takie ważne jest na przeciąg 1 (jednego) miesiąca.

§ 3.

Badanie koni przez powiatowego lekarza weterynaryjnego odbywa się bezpłatnie w miejscu i terminie, ustalonym i podanym do publicznej wiadomości; badanie poza miejscem i terminem ustalonym — na koszt strony.

§ 4.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia podlegają karom przewidzianym w § 74 i nast. niemieckiej ustawy o chorobach zaraźliwych zwierząt z dnia 26 czerwca 1909 r.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje w 14 dni od daty ogłoszenia.

Toruń, dnia 4 lipca 1924 r.

Wojewoda: (—) Dr. Wachowiak.

L. dz. II. h 2535/24.

Stronica 1.

Wzór do § rozp. wet. polic. Wojewody Pomorskiego z dnia 4. 7. 24 r.

L. dz. II. h 2535/24.

§ 33 ustawy 2 weterynaryjno-policyjnego zarządzenia Ministra Rolnictwa Domen i Lasów z dnia 1 maja 1924 r.

Książka badania
zwierząt pociągowych, używanych przy wykonywaniu procederu w sposób domokrążny.

Właściciel zwierząt ....

w ....

Niniejsza książka kontrolna jest wystawiona dla p. ....

w ....

i obejmuje .... stronnic zaopatrzonych bieżącymi numerami.

.............................., dnia .... 1924 r.

(—) pieczątka)

(podpis i urzędowe określenie miejscowej władzy policyjnej).

Stronnice następne.

L. b.	Rodzaj i gatunek zwierzęcia	Płeć, maść, odznaki znamiona	Wiek	Data badania	Wynik badania	Podpis i pieczątka powiatowego lekarza weterynaryjnego	Uwagi
1.	2.	3.	4.	5	6.	7.	8.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 5 sierpnia 1924 r.

Starosta: Lipski.

385.
Jesienne licencjonowanie stadników.

Ponieważ tegoroczna wiosenna licencja stadników nie odniosła w tut. powiecie pożądanych wyników, odbędzie się w drugiej połowie września, ewntl. w pierwszych dniach października jesienna licencja stadników. Wobec tego wzywam wszystkich rolników, posiadających stadniki zdatne do rozpłodu, którymi zamierzają pokrywać obce krowy, ażeby zgłaszali te stadniki do Starostwa pokój nr 6, pisemne lub ustne z wyszczególnieniem następujących danych:

Kreślenie stadnika						Pochodzenie	Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania właściciela.
Imię	maść	wiek		wielkość			
		lat	mies.	metr.	cmtr.		

Zgłoszenia i ponownej licencji podlegają również wszystkie stadniki, których świadectwo licencyjne traci moc z dniem 1. października br., na co pp. sołtysi winni zwrócić uwagę odnośnym właścicielom stadników, przyczem należy brać za podstawę wynik tegorocznej wiosennej licencji stadników, ogłoszony w Orędowniku Urzędowym nr. 42 poz. 347 z dnia 12. lipca b. r.

Wolne od stawiennictwa są stadniki znajdujące się pod opieką Pomorskiej Izby Rolniczej, t. j. stadniki należące do związku hodowlanego i stadniki które przy wiosennej licencji uznane są na jeden rok.

Przy tej okazji wzracam uwagę na art. 13 rozporządzenia policyjnego p. Wojewody Pomorskiego z dnia 8. sierpnia 1922 r. ogłoszonego w Orędowniku Urzędowym powiatu puckiego nr. 79 poz. 592 rok 22, według którego grzywnie do 600 zł podlega, kto:

a) nielicencjonowanego stadnika dopuszcza do obcych krów,
b) swe krowy lub jałowice dopuszcza do stadników nielicencjowanych,
c) przepisów o prowadzeniu rejestrów skokowych nie wypełnia.

W szczególności odnosi się powyższe do gmin, które wogóle nie posiadają żadnych stadników licencjonowanych. Wzywam wobec tego zarządy tychże gmin, aby postarały się niezwłocznie o stadniki zdatne do rozpłodu. W razie potrzeby Pomorska Izba Rolnicza może wskazać majątki, gdzie gminy mogą zakupić odpowiednie rozpłodniki.

Jednocześnie apeluję do pp. Przełożonych obszarów dworskich i większych właścicieli, którzy zawsze prawie mają po kilka stadników postawionych na opas, z których częstokroć niektóre mogłyby być licencjonowane, ażeby przyszli uboższym gminom z pomocą i przedstawili zdatne stadniki Komisji Licencyjnej.

Pp. Burmistrz, Sołtysi i Przełożeni obszarów dworskich w powiecie mają obowiązek czuwać nad tem, by każda gmina wedle niżej podanego rozporządzenia policyjnego Pana Wojewody Pomorskiego posiadała przynajmniej jednego licencjonowanego stadnika na każdą rozpoczętą setkę żeńskiego bydła rogatego.

Zaznaczam już teraz, że o ile jesienna licencja stadników wypadnie nie zadowalająco, Wydział Powiatowy zrobi użytek z art. 6 niżej podanego rozporządzenia policyjnego p. Wojewody Pomorskiego i zmusi gminy nieposiadające żadnego stadnika licencjonowanego do zakupienia takowego na koszt gminy.

Rozporządzenia policyjne o obowiązku utrzymania buhajów licencjonowanych przez poszczególne gminy w Wojewódz. Pomorskiem.

Na podstawie par. 137, 139 i 149 pr. ust. dotycz. administracji krajowej z dnia 30. 7. 1883 r. (pr. zb. pr. ust. dot. administracji policyjnej z dnia 19. 3. 1850 r. (pr. zb. pr. strona 265) rozporządza się za zgodą Sądu Administracyjnego przy Wojew. Pomorskiem co następuje:

Art. 1.

W poszczególnych gminach Wojew. Pomorskiego znajdować się winny licencjonowane buhaje rozpłodowe w takiej ilości, ażeby na każdą rozpoczętą setkę żeńskiego bydła rogatego rozpłodowego (t. j. krów i jałowic) przypadał jeden buhaj licencjonowany.

Art. 2.

O ileby w jakiej gminie nie znajdowała się wymagana ilość licencjonowanych buhajów, natenczas obowiązana jest gmina na swój koszt nabyć i utrzymywać potrzebną ilość takowych.

Art. 3.

Kontrola nad przeprowadzeniem technicznem niniejszego rozporządzenia należy w pierwszej instancji do Wydziału Powiatowego.

Art. 4.

Wydział Powiatowy w porozumieniu z Pomorską Izbą Rolniczą określi także, w jaki sposób gminy mają wywiązać się z obowiązku nałożonego na nie niniejszem rozporządzeniem.

Art 5.

Przeciwko zarządzeniom Wydziału Powiatowego przysługuje zażalenie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w myśl par. 121 ust. o ogóln. administracji kraju z dnia 30 7. 1883 r.

Art. 6.

W razie niezastosowania się przez dane gminy do niniejszego rozporządzenia Wydział Powiatowy poczyni zarządzenie na koszt tychże gmin niezależnie od kar przewidzianych rozporządzeniem Ministerstwa b. dz. pr. z dnia 11. 1. 20 r. (Dz. Ustaw Min. b. dz. pr. r. 20 nr. 3), które nakładają władze administracyjne I. instancji.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Toruń, dnia 28. lutego 1921 r.
Wojewoda Pomorski (—) Jan Brejski.

Puck, dnia 1. sierpnia 1924 r.
Przew. Wydz. Pow.: Lipski.

386.
Obwieszczenie wójtostwa obwodu łebskiego.

Wykaz na broń, wystawiony dla p. Józefa Kohnkego, stolarza w Gnieżdżewie unieważnia się.

Chłapowo, dnia 2 sierpnia 1924 r.
Potrykus, wójt.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.